

ΤΟΥ ΑΣΤΗΡ
ΠΟΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ἡ μετὰ τὸν θάνατον ζωὴ, κατὰ
τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γρα-
φῆς, διακρίνεται εἰς δύο χρονικά δια-
στήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν
πρῶτον ποικίλλει ὡς πρὸς τὴν διάρ-
κειαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν δια-
φορῶν ἐποχῶν, τὸ δὲ δεύτερον ἀρχό-
μιον ἀπὸ τῆς αὐτῆς στιγμῆς διὰ
πάντας τοὺς ἀνθρώπους θέλει εἶσθαι
αἰῶνιον, ἥτοι ἀτελεύτητον· διότι τὸ
μὲν πρῶτον ἄρχεται ἀπὸ τῆς στιγ-
μῆς τοῦ θανάτου ἐκάστου ἀνθρώπου
καὶ ἐρατοῦται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγί-
ας Γραφῆς λεγομένην συντέλειαν τοῦ
κόσμου, καθ' ἣν γενήσεται ἡ ἀνά-
στασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ δευτέρα
ἐρχομὴ τοῦ Χριστοῦ.
ἀπὸ τῆς ἐν τῇ

Κυρίου γεννησομένης κρίσεως καὶ ἀν-
ταποδόσεως θέλει διαρκεῖ εἰς αἰῶνας
τὸν ἅπαντα. Ἐπειδὴ δὲ καθ' ὃν χρό-
νον θὰ γένη ἡ συντέλεια τοῦ κό-
σμου τούτου, θὰ ὑπάρχωσιν ἐπὶ τῆς
γῆς καὶ τότε ἄνθρωποι ζῶντες, ὡς
πρὸς αὐτοὺς ἡ μέλλουσα ζωὴ θὰ
περιλάβῃ μόνον τὸ δεύτερον ἐκ τῶν
εἰρημένων χρονικῶν διαστημάτων.
Ποῖος δὲ εἶναι ὁ χρόνος, καθ' ὃν θὰ
περατωθῇ ἡ πρώτη περίοδος, οὕτως
εἰπεῖν, τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ θὰ
ἀρχίσῃ ἡ δευτέρα, ἡ ἀτελείυτητος;
Περὶ τούτου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστὸς εἶπε· « Περὶ τῆς ἡμέρας ἐ-
κείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν,
οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ
ὁ πατήρ μου μόνος. » Ἐξετάζοντες
νῦν, ὁποῖα τις εἶναι ἡ μέλλουσα
αὕτη τοῦ ἀνθρώπου παρατηροῦμεν,
ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον

που ψυχῆς μόνης ἀποκεχωρισμένης τοῦ σώματος, ὅπερ ἐν τῷ τάφῳ διαλυόμενον εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἐπανέρχεται εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσχηματίσθη. Ἀλλὰ δύναται ἡ ψυχὴ ἄνευ τοῦ σώματος νὰ ὑπάρχῃ; Ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης ἀπεδείχθη ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐκμηδενίζεται, ἀλλ' αἰείποτε ἐπιγίγνεται σύνθεσις καὶ ἀποσύνθεσις τῶν ὑλικῶν μορίων ἢ ἀτόμων, ἐξ ὧν σύγκεινται τὰ διάφορα πράγματα· ὁ νόμος αὗτος ἀκριβέστατα ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου· ὥστε καὶ μετὰ τὸν θάνατον ὑπάρχουσι τὰ τὸ σῶμα ἡμῶν συναποτελοῦντα ὑλικά μόρια, οὐδαμῶς ἐκμηδενιζόμενα. Παράλογον λοιπὸν ἤθελεν εἶναι τὸ μὲν σῶμα ἡμῶν νὰ μὴ ἐκμηδενίζεται, ἡ δὲ ψυχὴ, ἥτις παρέχει τὴν ζωὴν εἰς τὸ σῶμα καὶ τοῦτο ὡς ὄργανον αὐτῆς μεταχειρίζεται, ἀποχωριζομένη αὐτοῦ νὰ ἐκμηδενίζεται καὶ μηκέτι ὑπάρχῃ. Οὐ μόνον δὲ ἡ ψυχὴ οὐδαμῶς ἐκμηδενίζεται, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν, εἰς ἣν ὑπόκειται τὸ σῶμα, υποβάλλεται· διότι ὡς αὐτὸς οὐσία εἶνε ἀπλή καὶ οὐχὶ σύνθετος. Ὡς ὑπάρχουσα δὲ ἡ ψυχὴ καὶ μετὰ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀποχωρισμὸν αὐτῆς καὶ μηδαμῶς κατεσθίουμένη ἀλλοιούμενη, διατηρεῖ τὰς ἐν αὐτῇ δυνάμεις καὶ ἐκτελεῖ τὰς αὐτὰς ἐνέργειας.

κτελεῖ ἀμέσως καὶ ἄνευ τινὸς ὄργανου. Ὡστε καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει καὶ συνειδησιν ἐαυτῆς καὶ λογικὴν ἐνέργειαν καὶ συναίσθησιν χαρᾶς καὶ λύπης. Ἀλλ' ἀπηλλαγμένη ἤδη ἡ ψυχὴ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς συντηρήσεως ὑλικοῦ αὐτῆς περιβλήματος, ἀπαλλάττεται βεβαίως καὶ πασῶν τῶν μεριμνῶν καὶ φροντίδων, ἃς ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ εἶχε πρὸς τὴν συντήρησιν τοῦ σώματος, μεθ' οὗ ἦτο συνδεδεμένη, καὶ ἐλευθέρως καὶ ἀπεριορίστως ἐνεργεῖ τὰς ἐαυτῆς πνευματικὰς ἐνεργείας, τὰς διευθυνομένας εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ χαρᾶς ἣ τὸν ἔλεγχον τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως. Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ζωὴ τῶν τελευτησάντων μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσίας, ὅποτε μετὰ τὴν συνένωσιν καὶ αὐθις τῇ ψυχῇ μετὰ τοῦ σώματος, θεία δυνάμει ἀφθάρτου κατασταθησομένη ἀποδώσει ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἐκτοτε δὲ αὐνίως οἱ μὲν δίκαιοι θὰ ἀπολαύσιν ἀγαθῶν, « ἃ ὁφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη »· εἰ δὲ κακοῦσι τιμωρεῖσθαι με βρασάνους τιμωρίας, ἃς ἀδύνατον εἶναι καταντασθῆναι.

Παρά-

λον, χάρις εἰς

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Τινὰ περὶ τῆς ἀρχαίας Φαζημῶνος,
τὴν νῦν Κάβζας.

Ἡ ἀρχαία Φαζημωνῖτις χώρα, ἡ νῦν Κάβζ-ὀδὰ καλουμένη, κεῖται πρὸς Ν. τῆς Ἀμισοῦ 18 ὥρας, συγκοινωνοῦσα μετ' αὐτῆς δι' ἀμαξιτοῦ ὁδοῦ, πρὸς Β. δὲ τῆς Μερζουφίν 4, βορειοανατολικώτερον δὲ τῆς Ἀμασείας, τῆς πατρίδος τοῦ γεωγράφου Στράβωνος, 8 ὥρας, ἀνατολικώτερον δὲ τοῦ Κιοπροῦ (Γεφύρας) 5 ὥρας. Νοτιοανατολικώτερον τῆς Φαζημῶνος 4 ὥρας κεῖται καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Στράβωνος καὶ νῦν περίφημος διὰ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὸ ὕγεινόν κλίμα τῆς πολίχνης Λατικ (ἡ κατὰ τὸν Σ. Ἰωαννίδην Λαοδίχεια), ὠκημένη ὑπὸ εὐαρίθμων Ὀθωμανικῶν τε καὶ Ἀρμενικῶν οἰκογενειῶν καὶ δέκα περίπου Ἑλληνικῶν. Παρὰ τὴν πολίχνην ταύτην, ἀπέχουσαν δέωρον, καὶ τὴν Φανάροϊαν κεῖται καὶ ἡ κατὰ Στράβωνα λίμνη Στιφάνη, πλουσία εἰς παντοίους ἰχθῦς καὶ ἔχουσα περιφέρειαν τετράωρον καὶ ὑπαγομένη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀμασείας.

Ἡ ἐν λόγῳ δὲ Κάβζα συγκειμένη
ἐκ τεσσαράκοντα περίπου οἰκογενειῶν
Ὀθωμανικῶν τε καὶ Ἀρμενικῶν καὶ
Ἰνδικῶν (Τατάρων) ἀποίκων,
οὐσία, τὸ
ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἰσχυροῦ
ἀκρόπολιν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἰσχυροῦ

Τὴν πολίχνην ταύτην κατὰ τὸν Μάϊον καὶ Σεπτέμβριον ἐπισκέπτονται πολλοὶ ἐκ τῶν πέριξ καὶ ἐξ Ἀμισοῦ πρὸς θεραπείαν διὰ τὰ ἐν αὐτῇ εἰς ἀ-
θλίαν κατάστασιν διατηρούμενα δύο θειοῦχα καὶ λίαν ἱαματικὰ θερμὰ λουτρά. Κατὰ τινὰ δὲ τῶν πέριξ κα-
τοίκων παράδοσιν λέγεται ὅτι τὰ ἐπὶ τῶν λουτρῶν σωζόμενα ἐρείπια ἐκτί-
σθησαν ὑπὸ τῆς ἁγίας Βαρβάρας τῆς καταγομένης ἐκ Μερζουφίν, τῆς κατὰ τὸν Συναξαριστὴν Ἑλίουπόλεως. Κειμένη δὲ ἐπὶ τῆς ἐξ Ἀμισοῦ εἰς εἰς Καισάρειαν καὶ ἀλλαχόσε τῆς Ἀ-
νατολῆς φερούσης ἀμαξιτοῦ ὁδοῦ, καὶ ἐπὶ λοφίσκου, ἔνθα καὶ λείψανά τινὰ ἀρχαίου τείχους σώζονται, καὶ παρέχοντα ὥραϊαν καὶ γραφικωτάτην τὴν πρόσοψιν τοῖς ἐπισκεπτομένοις αὐτὴν, κοσμεῖται δι' ἐρείπων μεγα-
λοπρεπῶν, κίωνων καὶ κιονοκράνων Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ καὶ τινων διε-
φθαρμένων Ἑλληνικῶν ἐπιταφίων ἐ-
πιγραμμάτων. Ἐνταῦθα καὶ ὁ νῦν εὐκλεῶς ἀρχιερατεύων ἐπὶ τοῦ θρό-
νου Ἀμασείας καὶ ἐπὶ τετραστείαν ὀ-
λην διατρίβων ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς Συνοδικὸν μέλος Σεβασμιώτατος Σωφρόνιος παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Βαρβάρας καὶ ἐπὶ εὐτέρου καὶ ὥραϊας θέσεως ὠκοδόμησιν καὶ ἐν ἁθρῶν σχολεῖον διώρορον καὶ οὐκ οὐσι νά-
ἐκπαιδευθῶσιν τοῦ οὐ. ἔξ τουρκόφωνοι καὶ λυπηρὰ ἀξαστάσει ἀμα-
θεῖς ἀτέλοῦντες φοιτηταί, προικο-
αὐτὸ δι' ἐτέρου μεγαλοπρε-

ποῦς κτιρίου, ὅπερ χρησιμεύει τοῖς ἐπισκεπτομένοις τὰ θερμὰ λουτρά ὡς ξενῶν, ἀποφέρει δὲ ἐτήσιον εἰσόδημα τεσσαράκοντα λιβῶν. Κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς τὸ σχολεῖον τοῦτο, ὅπερ προώριται, ὡς ἔφθην εἰπὼν, νὰ φωτίζῃ τοὺς περίξ Χριστιανοὺς, εἰσέτι δὲν ἀνέδειξε καρποὺς ἀνταποκρινομένους εἰς τὸν θεάρεστον καὶ φιλογενῆ σκοπὸν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἰδρυτοῦ τοῦ σχολείου· διότι περιερχόμενός τις τὸ διαμέρισμα τοῦτο τῆς ἐπαρχίας Ἀμασείας οὐ μόνον ἐν ταῖς περὶ τὴν Κάβζαν τουρκοφώνοις χωρίοις ἀδυνατεῖ νὰ εὕρῃ σχολεῖον, ἐν ᾧ νὰ διδάσκωνται τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἔπως ἀπαιτεῖ ἡ πρόοδος, ἣν περ ἀναδεικνύουσι τὰ χωρία τῆς λοιπῆς ἐπαρχίας Ἀμασείας, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σχολείῳ Κάβζας οὐδὲν ἄξιον λόγου θὰ ἴδῃ ὁ περιηγητὴς εἰμὴ ἀμέθοδον διδασκαλίαν διδασκάλου ἐξασκοῦντος καὶ χρέη Ἐξάρχου ἢ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου. Ὑπάρχουσιν ὁμῶς λόγοι οἵτινες μὲ προάγουσι νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ Α. Σεβασμιότης μετὰ τὴν αἰσίαν καὶ ποθητὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀφίξιν Αὐτῆς πρώτην καὶ κυριωτέραν φροντίδα θὰ ἔχῃ τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ σχολείου τούτου, διότι εὐτυχῶς τὸ σχολεῖον Ἀμισοῦ βαίνουσι κατ' εὐχὴν διὰ τὴν ἐντιμότητα τῆς νῦν Ἐφορείας, εἰς ἣν ἐφείλεται δημόσιος ἔπαινος τῇ ἐπιμελείᾳ, καὶ ἡγετον ὁλονὲν φροντίζει νὰ ἀνυψώσῃ ἐν

Λεῖον Γυμνάσιον τὸ σχολεῖον Ἀμισοῦ, ὅπερ νῦν, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ κ. Α. Γρηγοριάδου, ἀνδρὸς Καππαδόκου, ἔχει πενταετὴ μόνον σειρὰν μαθημάτων.

Περὶ τῆς λέξεως Κάβζα ὁ Σάββας Ἰωαννίδης ἀπεφάνθη ὅτι παρήχθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Καίουσα ἢ Κάουσα· εἰκάζω ὁμῶς ὅτι καὶ ἡ λέξις αὕτη (ἴδ. σελ. 323 περιοδ. συγγρ. «ὁ Κόσμος»), ὡς καὶ αἱ Ἀμαζῶν, Θερμῶδων, Θεμίσκυρα, Ἀμισός, Ἀμάσεια, Φαζημῶν, Γαζίλων, Σινώπη κτλ. εἶναι λέξεις Ἀραμαϊκαί, ὡς ἀπεφάνθη καὶ ὁ ἀείμνηστος Περ. Τριανταφυλλίδης, καὶ κατὰ συνέπειαν φρονῶ ὅτι εἶναι ἡ πατρίς τοῦ Ὀθρυονέως, ὅστις συμμαχῶν τῷ Πριάμῳ καὶ ζητῶν εἰς γάμον τὴν εἰδοῦς ἀρίστην μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου Κασσάνδραν τὴν καὶ Ἀλεξάνδραν λεγομένην, ὑπέσχετο νὰ κατορθώσῃ μέγα τι, δηλαδή νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τῶν πτεροέντων ἐλπίδων του ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετ' ἄλμενος ἐν φόβον ὤρσεν·
πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Κασσάνδρην
(Ἰλ. Ν. 361—63) ἔνδον ἑόντα.

Ἡ Κάβη(σ)ος λοιπὸν (ἐξ οὗ κατὰ παραφθορὰν ἔχθη ἡ Κάβζα) καμῆται ἐν τῷ Ἀμισοῦ ἦτο πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλην-

Ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐντεῦθεν ἡ πε-
ραίας κατὰ Στράβωνα τοῦ Ἀλυσ-
σίδος ἀφίχθη συμμαχία εἰς τοὺς
Τρῶας, μεταφέροντες τὸ ἐξῆς χωρίον ἐξ
αὐτοῦ τοῦ Στράβωνος πρὸς ἀπόδειξιν.

«Πρῶτον τοίνυν ἀπαιτήσομεν αὐτὸν (τὸν
Ἀπολλόδωρον), τίνες εἰσὶν οἱ ἐντὸς τοῦ Ἀ-
λυσσίδος Ἀλίζωνοι, οἱ καὶ «τηλόθεν ἐξ Ἀλύθης,
ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέσθαι» οὐ γὰρ ἔξει λέ-
γειν ἔπειτα τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐ συγχωρεῖ
καὶ ἐκ τῆς περαίας ἀφίχθαι τινὰ συμμαχίαν.»
(Στράβ. IB. 552).

παρακατιῶν δὲ ἐξηγεῖ τὸν λόγον, διὰ
τὸν ὁποῖον αἱ Ἀμαζόνες δὲν συνεμά-
χησαν τῷ Πριάμῳ.

«Αἱ μὲν οὖν Ἀμαζόνες οὐ συνεμάχουν διὰ
τὸ τὸν Πρίαμον πολεμῆσαι πρὸς αὐτάς συμ-
μαχοῦντα τοῖς Φρυγί-
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν
ἐλέχθην
ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντι-
(I 88—89.) ἀνείραι.

οἱ δ' ὁμοροῦντες αὐταῖς, οὐθ' οὕτως ἀπο-
θεν ὄντες ὥστε χαλεπὴν εἶναι τὴν ἐκεῖθεν
μετάπεμψιν, οὐτ' ἐχθρὰς ὑποκειμένης, οὐδὲν
ἐκωλύοντο, οἶμαι, συμμαχεῖν.» (Στρ. IB).

Τζιρακμάν τῇ 29 ἡ Μαΐου 1885.

Παρασκευᾶς Ἡλ. Παυλίδης.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικά παραμύθια.

15. Τὰ τρία βασιλόπουλα. (Συνέχ.)

(Σούρμενα)

Οἱ σεράντα δράκ. παλ. εἶχαν πόλε-
μο μετ' ἑνα βασιλέα. θέλουν ἀπὸ ῥα νὰ
παίξω τὸ βασιλόπουλο καὶ πάνε

καὶ ἡ ἐπόρεναν νὰ νικοῦν ἄτονα, γιὰ-
τι τὸ κονάκν ἄτ τεόρτ-πι-γιανί¹ ἔ-
τον ἰσαρλῆ.² Τότε εἶπαν ἄτονα. «Ἐρ-
χαι μετ' ἐμᾶς σσὸν πόλεμος;» — «Καὶ
μὲ τίνα ἔχτε πόλεμος;» ἐρώτεσεν ἄ-
τους. — «Μὲ τὸν Σεφανταγκίλογλη³.
πολλὰ κουβετλῆς⁴ βασιλέας ἐν.» —
«Ἐρχομαι, εἶπε. ἅμα ἐπαρῆτε ἐντά-
μα ἑνα μακρὸ ἄλυσσίδ.» Ἀπέτ' ἐπῆ-
ραν τ' ἄλυσσίδ, ἐδρομέαγαν καὶ ἔ-
φτασαν σσὸ κονάκ. καὶ τὸ βασιλό-
πουλο εἶπε. «Συρῆτε τ' ἄλυσσίδ σσὸ
κάστρο καὶ ἄς πιάν ἅπὸν σσὸ ἰ-
σάρ⁵.» καὶ ὅλ ἔσυραν καὶ κανεῖς
ἡ ἐπόρεσε νὰ κρεμάν τ' ἄλυσσίδ
σσὸ ἰσάρ, καὶ τότε ἐπῆρε τ' ἄλυσσίδ
τὸ παιδί καὶ ἔσυρεν ἂ καὶ ἐκρέμασεν
ἂ σσὸ ἰσάρ καὶ εἶπε. «Σταθῆτε ἀτώ-
ρα ἄς ἀνιβαίνω ἅπὸν ἐγὼ καὶ ἐπεκεῖ
ἀπ' ἑνας ἑνας ἄς ἔρται ἅπὸν.» Καὶ
ἀνέβε ἅπὸν καὶ ἐβῶξε. «Ἄς ἔρται
ἑνας ἅπὸν.» καὶ ἐνέβε ἅπὸν ἑνας
καὶ εἶπεν ἄτονα. «Ἐλα νὰ κατιδάζω
σε ἄσσ' ἄλλο τὸ μέρος.» καὶ ἐπῆρεν
ἄτονα καὶ ἔκοψε τὸ κιφάλιν ἄτ καὶ ἔ-
συρεν ἄτονα ἔς ἑνα κουγί ἀπέσ καὶ ἐπε-
κεῖ ἐβῶξε. «Ἄς ἀνιβαίν ἄλλος, γιὰτι
ἐκεῖνον ἐκατέβασα ἀφκά ἀφκά⁶.» καὶ
ἐνέβε ἅπὸν σσὸ ἰσάρ ἄλλος, καὶ πάλ
ἐκοψεν ἄτον. Ὅμο ντὸ ἔκοψε καὶ
ἄλλον αἶσυρεν ἄτονα ὅπου ἔσυρε καὶ π' ἄ-
θε ἔρ-

1. τουρκ. = ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη, παν' ὁσπίτ
ταχόθεν. — 2. ἡ τ. = περιμετρησμένον. — που?
3. τ. = τὸν Σεφανταγκίλ. — 4. κουβετλῆς = εὐθυμία, ἄτε
ρόδον). — 5. ἰ. τ. = ἰσχυρὸς — 6

ἄλλονα, καὶ αἴτεσ' ὅλους ἔκοψε καὶ ἔ-
 χασεν αὐτοὺς, καὶ αὐτὸς ἐκατέβη ἀπέσ-
 σήν αὐλαίᾳ σσοῦ κονακί, ἀπέτ' ἐγύ-
 ρισε τ' ἀλυσσίδ' ἀσσ' ἄλλο τὸ μέρος.
 Ἀπέτ' ἐκατέβη ἀφκά, ἐσέβη ἀπέσ
 σσὸ κονάκ, ἐνοιξε τὸ πρῶτο τὴν ὁτὰ
 καὶ ντό ἐλέπ; ὁ βασιλέας καὶ ἡ βα-
 σίλισσα ἐκοιμούσανε ἀπέσ σσὴν ὁτά.
 Σσ' ἐκεῖνα τὰ ἡμέρες τοῦ βασιλέα ἡ
 γυναικα ἐποῖκε ἓνα παιδί ἀγούρ καὶ
 ἐκείτونه σσὸ κουνὶ ἀπέσ· ἅμα κάθε
 χρόνο ἐποῖνε ὁ βασιλέας μωρὸ καὶ ἓ-
 να ὀφείδ' ἔρτον καὶ ἔτρωγεν ἄ. Ἀλ-
 λομίαν σίτ' ἐντράννευ ἀδᾶ καὶ ἀ-
 κεῖ, ντό ἐλέπ; ἔρθε ἓνα τρανὸ ὀφείδ,
 ἅμα τρανὸ, λέγω σε, ὀφείδ, καὶ ἐπῆγε
 νὰ τρώει τὸ μωρὸ καὶ αὐτὸς ἐβγαλε
 μίαν πιρτέ τὸ σπαθὶν ἄτ καὶ ἔκοψε
 τ' ὀφείδ, κ' ἐπεκεῖ ἐντράνεσε τὸ σπα-
 θὶ τοῦ βασιλέα κρατεῖ σσὸ τουβάρ, ἐ-
 πῆρε τοῦ βασιλέα τὸ σπαθὶ καὶ τ' ἀ-
 τινουῦ ἐκρέμασε σσὸν τόπον ἄθε, καὶ
 ἐξέβη ἀσσην ὁτὰ καὶ ἐπῆγε σσ' ἄλλο
 σσὴν ὁτὰ καὶ ἐλέπ τὸ τρανὸ τὴν πα-
 τσὴ τοῦ βασιλέα ἐκεῖ ἀπέσ κοιμᾶται·
 ἐβγαλε ἐτότε ἀσσὸ δάχτυλον ἄτ τὸ
 δαχτυλίδ' τοῦ τρανουῦ τ' ἀδελφοῦ γὰτ
 καὶ ἐβαλεν ἄ σσὸ δάχτυλον ἄτς καὶ
 ἐκεῖνές ἐβαλε σσ' ἀτινουῦ καὶ ἐση-
 χεῖ δεψεν ἄτεν· ἅμα ἄτὰ τὰ τρία ἀ-
 σσ' εἶχαν καὶ τὰ τρία ἀπὸ τρία
 δαχτυλίδεα, τ' ἐκεينوῦ καὶ τ' ἄλλι-
 τ' ἰων τ' ἀδελφ' καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγε
 σσ' ἄλλο σσὸ ὁτὰ καὶ εἶδε τὸ με-
 ὄλ

σαῖο τὴν πατσή νὰ κοιμᾶται· ἐπῆρ
 καὶ τ' ἐκεινθένος τὸ δαχτυλίδ' καὶ ἐβα-
 λε σσὸ δάχτυλον ἄθε τὸ δαχτυλίδ'
 τοῦ μεσαῖο τ' ἀδελφοῦ ἄτ· καὶ ἀπὸ ἐ-
 κεῖ ἐπῆγε σσ' ἄλλο σσὴν ὁτὰ καὶ
 εἶδε τὸ μικρὸ τὴν πατσή ἐκοιμάτονε
 ἐκεῖ ἀπέσ καὶ ἐπῆρε τὸ δαχτυλίδ' ἀ-
 θε ἐβαλε σ' ἀτινουῦ τὸ δάχτυλο καὶ
 τ' ἀτινουῦ ἐβαλε σσ' ἐκεῖνές, καὶ αἴτεσ'
 ἐσημάδεψε καὶ ἀτόνα καὶ τ' ἀδελφεα
 'τ. Καὶ ὁ βασιλέας μόνο ἄτὰ τὰ πα-
 τσῆδεας εἶχε καὶ ἄλλο παιδί οὐκ εἶ-
 χε, γιὰτ' ἔτρωγεν ἄτὰ τ' ὀφείδ· ἀτῶ-
 ρα εἶχε καὶ ἐκεῖνο τὸ παιδί ντ' ἐγλύ-
 τωσε ἄτς ὀφειδί τὸ στόμα. Τὸ βασι-
 λόπουλο τότε ἐγύρισε ὀπίσ καὶ ἔρθε
 σσὴ γραῖα καὶ ἐπῆρε ἄψιμο καὶ ἔρθε
 σσὸ γραῖο καὶ ἔχασε τὴν πέτρα καὶ
 εἶπεν ἀτόνα· «Ἄντα πάγω σσὸ κο-
 νάκι μ', φέρε τ' ἄσπρο τὸ κουβάρ ἀ-
 πάν·» καὶ ἔτρεξε καὶ ἐπῆγε σσὸ κο-
 νάκ καὶ ἔψε τ' ἄψιμο καὶ ἐπῆρε νερὸ
 καὶ ἐπλυσεν τὰ αἵματα καὶ ἐχάσε τ' ὀ-
 φείδ. Καὶ τὸ πιρνάρ ἐσκώθανε καὶ
 τ' ἀδελφεα 'τ καὶ πάλ' ἐρώτεσαν ἀ-
 τόνα, καὶ αὐτὸς εἶπεν αὐτοὺς· «Τίπο
 'κ' ἔρθε ἀδᾶ κῆς καὶ τιδὲν 'κ' ἐνόησα.»
 Ἀτουνούς ἄς ἀπολέκομε ἀτοῦ κά.

Ἄστ' ἄλλο τὸ μέρος ὁ βασιλέας ἐ-
 σκώθη καὶ ντό ἐλέπ; τ' ὀφείδ σκοτω-
 μένο καὶ τὸ μωρὸ ζωντανό. Ὑστερος
 ἔρται καὶ ἡ τρανέσσα ἡ θαγατέρα 'τ
 καὶ λέει ἀτον· «Ἀφέντη, γιὰ ἐντράν,
 ἀοῦτο τὸ δαχτυλίδι μ' ἐλλάγε, ἐσὺ
 ντ' ἐποῖκες με 'κ' ἐν.» Κ' ἐπεκεῖ ἔρ-

ἄλλε καὶ εἶπαν ἀέτς. Ὁ βασιλέας ἐσυλλογίστε· « Ἀδὰ σοὶ κονάκι μ κάποιος καλὸς ἄθρωπος ἔρθε, » καὶ γιὰ νὰ πλεάνει ἄτον, ἔστειλε σο' ὄλο τὸ μέρος ἀτ χαπέρ καὶ ὅλ νὰ ἔρχονταν καὶ νὰ λέγον ἄτονα ἓνα μεσέλ ντ' ἐξέρονε. Ὅλ ἔρθαν καὶ κανέννας οὐκ εἶπεν ἄτον ντ' ἐθέλνε, καὶ ἐρώτεσε· « Εἶνε μι ἄλλ καὶ 'κ' ἔρθανε ; » εἶπαν ἄτονα οἱ ἄθρῶπν ἀτ· « Εἶνε τρία παιδία σο' ἓνα μέρος καὶ 'κ' ἔρθαν. » Τότε κὶ ὁ βασιλέας ἐφώναξεν ἄτους, καὶ ὁ πρῶτος ἔρθε, ὁ τρανὸ, καὶ εἶπε ντὸ ἐσκότῳσε τὸ μονοκέφαλο τ' ὀφείδ', καὶ ἔρθε καὶ ὁ δεῦτερο καὶ εἶπε ντὸ ἐσκότῳσε τὸ δικέφαλο τ' ὀφείδ', καὶ ὕστερα ἔρθε καὶ ὁ μικρὸ καὶ εἶπε ὅλα ντ' ἔρθαν σοὶ κιφάλν ἀτ, καὶ ὁ βασιλέας ἐσάσεψε καὶ εἶπεν ἄτον· « Ἀοῦτα τὰ πατσήδεας μ εἶνε τ' ἐσά, ἔπαρ τα κὶ ἄμε σοὶ καλὸ τοῦ Θεοῦ. » καὶ ἐκεῖνος ἐπῆρε τὰ τρία πατσήδεας ἀτ καὶ ἔξ σσὴν αὐλαία¹, ἐδῶκε τὰ δύο τρανὰ τ' ἀδελφεα 'τ καὶ ἐκεῖνος ἐπῆρε τ' ἐκείνου τῇ μικρέσσα καὶ ἐπῆγαν.

Σίτε ἐπέγαιναν ἔρθε ἓνα τρανὸ πουλὶ ἀσσά χέρα 'τ ἀπέσ ἔσυρε καὶ τ' ἄτουνοῦ τῇ γυναῖκα ἐπῆρε καὶ ἐπέταξε. Ἐκλαψε, ἐκοῦξε, ἐβῶξε, ἅμα καλὸ 'κ' ἐποῖκε· ἡ γυναῖκα 'τ ἐπῆγε. Τ' ἀδελφεα 'τ ἐρχίνεσαν νὰ δεαρμενεύον ἄτονα, ἅμα καλὸ 'κ' ἐποῖκε, καὶ μὲ τὰ κλαψίματα καὶ βωξίματα ἐπῆ-

ραν ἄτονα καὶ ἐπῆγαν σοὶ κονάκ ἐκεῖν τὸ βράδο.

Τὸ πιρνάρ ἐσκῶθε καὶ εἶπε τ' ἀδελφεα 'τ. « Ἐγὼ νὰ πάγω ν' ἀραγεύ' ἄτεν καὶ νὰ παίρ' ἄτεν ». Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε σοὶ γαμπρόν ἀτ σσόν Ἄρκο, καὶ ἀπέτ' εἶπεν ἄτὰ ἐκεῖ ὅλα, ἐρώτεσεν ἄτον πῶς νὰ εὐτεάγει καὶ ἂν ἐξέρ ποῦ ἐν τὸ πουλί. Καὶ ὁ ἄρκο παλ εἶπεν ἄτονα. « Ἐγὼ ντὸ νὰ ἔξέρω; ἀπὸ τὸ πουλί οὐκὶ φαίνεται, ἐγὼ ντ' ἔξέρω ποῦ ἐν; ἐγὼ ἐβγάλλω σε ἀσσ' ἐμὸ σοὶ βασίλειο καὶ ἀπὸ τὰ σύνορα μ καὶ φέρω σε σσὰ σύνορα τοῦ Λύκου, γιὰ νὰ μὴ τρώγει σε κανεὶς ἄρκος, καὶ ἐρώτα καὶ τὸ Λύκο, πέλχι κάτ' ἐξέρ ». Ἐφε-ρεν ἄτονα σοὶ Λύκο, καὶ ὁ Λύκο παλ ὅμο ντὸ εἶπεν ἄτονα ὁ Ἄρκο εἶπε, καὶ ἔφερεν ἄτονα σοὶ Πουλὶ τὸ γαμπρόν ἀτ. Εἶπε καὶ σοὶ Πουλὶ τὸ παράπονον ἀτ καὶ τὸ Πουλὶ εἶπεν ἄτονα. « Ἀοῦτο τὸ πρᾶμα ἐν πολλὰ τσετίν, καὶ 'κ' ἐπορεῖς νὰ παίρεις ἄτεν ἀσσά χέρα τοῦ πουλί, καὶ ἂν πὰς ἐκεῖ τὸ πουλί νὰ τρώγει σε ». Ἀμα ἀτὸς 'κ' ἐθέλεσε, καὶ εἶπεν ἄτονα ποῦ ἐν τὸ πουλί καὶ σοὶ ποῖο μέρος ἐν. Τότε ἔδειξεν ἄτονα τὸ μέρος τοῦ πουλί καὶ ἔδωκεν ἄτον ἓνα ἄλογο καὶ εἶπεν ἄτονα· « Ἀμα τὸς ἐκεῖ, πεί τὴν πατσή; Ἄν ἐπὶ τὸ πουλί καὶ τρώγει με, τὰ πᾶν δέσο ἀπὸν σο' ἄλογο καὶ ὅτ' ἐπ' ἄλογο καὶ πέγν' ». Ἀμε ἀπ' ὅθε ἔρ-θες. » Τ' ἐπῆγε, ἔφτασε σο' ὅσπιτ τοῦ πουλί καὶ ἐσέβε ἀπέσ, τὸ πουλί τότε ἐτρυνε σοὶ κυνήγι, καὶ εἶπεν ἄτεν·

• Πότε πάει τὸ πουλὶ σὸ κυνῆγι; (καὶ ἔμαθε πότε πάει σὸ κυνῆγι), καὶ ἂν ἔρ-
ται καὶ τρώγει με, δέσο τὰ στούδεα μ
ἀπάν σο' ἄλογο καὶ ντὸς ἅ καὶ πέγι
ἅ: "Ἀμε ἀπ' ὅθε ἔρθες». Ἡ πατσὴ
'κ' ἐπρόφτασε νὰ λέγει ἀτον: "Ἀτώρα
ἔρται, καὶ τὸ πουλὶ ἐσέβε ἀπὲς σο' ὀ-
σπίτ καὶ ἅμα εἶδεν ἀτονα, κούτου κού-
του κούτου, ὅλα τὰ κρέατα 'τ ἔφαγε.
Ἡ πατσὴ κρύφα ἔκλαιγε καὶ ἐμοιρο-
λέγενε, καὶ κρυφὰ ἔλα τὰ στούδεα
ἐσώρεψε καὶ ἔθεκεν ἀτα ἀπάν σο' ἄ-
λογο, καὶ ἀπέτ' ἐχτύπεσεν ἅ, εἶπεν ἀ-
το: « "Ἀμε ἀπ' ὅθε ἔρθες »· καὶ τ' ἄ-
λογο ἐπῆγε σο' ἀδελφῆν ἀτ' τ' ὀσπίτ.
"Ομο ντὸ εἶδεν ἀτονα ἢ ἀδελφὴν ἀτ',
ἔκλαψε καὶ ἐβῶξε, καὶ ἐπῆρε τὰ στού-
δεα καὶ ἴσαξεν ἀτα, καὶ μὲ τὰ μαγεί-
ας ἀτς μὲ ἓνα γιαντρικὸ ἐκχύσε ἀπαν-
χιές σο' ἐκλεμέδες¹ καὶ ἔδωκεν ἀτον
πῆχ.² "Ἰστερα ἀσσὰ δέκα ἡμέρας ἐ-
γέντονε καλὰ καὶ πάλ ἐθέλεσε νὰ
πάει, ἅμα ἢ ἀδελφὴν ἀτ εἶπεν ἀτονα.
« Μὴ πὰς· καὶ ἂν πὰς, ἄλλο 'κ' ἐπο-
ρῶ νὰ γιαντρεύω σε ». "Ἀμα οὐκ' ἔκου-
σεν ἀτεν καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμο καὶ πάλ
ἐπῆγε καὶ πάει.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἀβραάμ Παπαδόπουλος.

1. ἄλ. = ἀσθρῶσεις. — 2. ψυχὴ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Θήρας ἀναμνήσεις.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Σωθέντες λοιπὸν ἐντεῦθεν, ἐστρέψμεν
τὴν προσοχὴν ἀλλὰ χρῶ. Ἐπρεπε νὰ ἐ-
βλέπετε ἐν μέσῳ τῆς τραγῆς, τῶν κραυ-
γῶν καὶ τῶν ἐπυρσοκροτήσεων, τὸν γεν-
ναῖον Μπράτσον. Ὁρθίος πάντοτε ἐπὶ
τῆς θέσεώς του καὶ ἀπαθὴς ὡς ἀνδρίας
μαρμάρινος, μετέφερε τὰ φουσέκιά του ἀ-
πὸ τῆς ζώνης εἰς τοὺς σωλῆνας τοῦ Ἀγ-
γλικοῦ πυροβόλου του, καὶ ἀπὸ τοῦτου
εἰς τὰς κοιλίας τῶν λύκων. Ἐπειδὴ δὲ
ἴστατο εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος, κατ' αὐ-
τοῦ διεύθυνεν ὁ ἐχθρὸς τὴν σφοδροτέραν
προσβολήν. Ὅσάκις οἱ προσβάλλοντες
δὲν ἔδιδον εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ γεμίσῃ τὸ
ὄπλον του, τὸ γιαταγάνιόν του διετρύπα
ἀνηλεῶς κεφαλὰς καὶ κατέκοπτε πόδας.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ σελήνη κρυβεῖσα ἐκ νέ-
ου, ἐβύθισεν αὐτὴς ἡμᾶς τε καὶ τὰ περὶ
ἡμᾶς εἰς σκότος βαθύτερον τοῦ πρώτου,
διότι καὶ ἡ φλογώδης πυρὰ, ἀμεληθεῖσα,
εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἀνθρακας.

— Ξύλα εἰς τὴν πυρὰν! ἐκράξαμεν
ἅμα εὐρεθέντες εἰς τὸ σκότος. Καὶ οἱ μὲν
ὕπνρεται ὑπήκουσαν· οἱ λύκοι ὁμως, μὴ
βλέποντες πλέον εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον
κατέλειπον, λάμψιν πυροβόλων, ὥρμησαν
λυσσῶντες, καὶ τινες αὐτῶν, βοηθούμενοι
ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, ἀνέβαινον τὸ
τεῖχος. Τεταραγμένοι ἐξεκινώσαμεν κα-
τ' αὐτῶν τὰ ὄπλα μας, ἀλλ' αἱ σφαῖραι
ἐσύριξαν μόνον ἄνω καὶ περὶ αὐτῶν χω-
ρὶς νὰ τοὺς ἐγγίσωσι. Κατὰ τὴν κρίσι-
σμον ταύτην ὥραν, τὴν κρισιμωτέραν
βεβαίως τοῦ δράματος, εἶδομεν ὅτι
ὁ κίνδυνος ἦτο ἀπαιδιδότος καὶ ἀνελπί-

μας σχεδὸν μᾶς ἐγκατέλιπε. Τότε μόνον ἤρχισαμεν νὰ ἀναπολῶμεν τὸ μῶρον τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης καὶ τὴν βαρύτητα τῶν λόγων τοῦ κυνηγοῦ, ἀγωνισθέντος νὰ μᾶς μεταπείσῃ. Ἐβλέπομεν ὅτι οἱ λύκοι εἶχον ἀνακαλύψει τὸ εὐάλωτον μέρος καὶ ὅτι δὲν ἦθελον βραδύνει νὰ πλημμυρίσωσι τὸ φρούριόν μας, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιτάξωμεν ἰσχυρόν τι ἐμπόδιον τὰ πυροβόλα μας; ἀλλὰ ποῦ καιρὸς νὰ τὰ γεμίσωμεν, ἢ πῶς νὰ σκοπεύσωμεν εὐστόχως ἐν μέσῳ τόσοι σκοτεινοί; τὰς μαχαίρας μας; ἀλλ' αὗται ἦσαν βραχεῖαι, βραχύταται. Πλὴν τούτου ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ ἕκαστος μεμονωμένος μετὰ ξυμμάχους λυσσώντων θηρίων, ἅτινα θὰ μᾶς κατασπάραινον ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐν ᾧ ἡμεῖς θὰ ἐμαχόμεθα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος! ὦ! ἡ στιγμή τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἀμηχανίας ἐκείνης ἦτο τῶντι φρικτὴ. Ἐν τοσούτῳ λύκοι ἀνέβαινον τὸ τεῖχος ἀδιακόπως, τὸ σκότος ἐπυκνοῦτο καὶ τὰ ὄπλα ἐγίνοντο ἄχρηστα.

Μόνος ὁ Μράτσκος δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ θάρρος του. Κατέβη ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ἀπέβαλε τὴν βαρεῖαν χειρίδα τῆς μηλωτῆς του διὰ νὰ ἔχῃ τὸν βραχίονα ἐλαφρότερον, καὶ ἐστάθη πέντε βήματα μακρὰν τῆς προσβληθείσης πλευρᾶς ἔχων μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ τείχους τὰ λείψανα τῆς ἡμισθεσθείσης πυρᾶς. Εἰς τῶν τολμηροτέρων λύκων ἀνέβαινε τότε τὸ τεῖχος, καὶ ἰδὼν ἄνθρωπον τὸσον πλησίον του ὥρμησε κατ' αὐτοῦ. Τοῦτο παρατηρήσαντες ἀφήκαμεν ὅλοι κραυγὴν, καὶ ἐδράμομεν πρὸς τὸν κυνηγὸν νομίζοντες ὅτι τὸ θηρίον θὰ τοῦ ἔσχιζεν ἀφεύκτως τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ πρὶν φθάσωμεν, προσβλήθη αὐτὸν ἡ σφαῖρα τοῦ Μράτσκου ἐν ᾧ

ἐπὶ δὲ ἐπέσε βαρὺ εἰς τὴν πυρὰν, ἐξεγείραν νέφος στάκτης καὶ σπινθήρων. Τὸν πρῶτον ὁμῶς εἰσπηδήσαντα λύκον διεδέχθη ἕτερος, καὶ τοῦτον τρίτος καὶ τὸν τρίτον τέταρτος καὶ πέμπτος. Ἀδυνατοῦντες πλέον ν' ἀντιπαραταχθῶμεν, ἀνέβημεν πάντες εἰς τὰς ἀμάξας περιμένοντες ἀπηλπισμένοι τὸ ἄγνωστον τέλος.

Καὶ ἡμεῖς μὲν ἐγκατελίπομεν τὸ πεδὶον τῆς μάχης· οἱ κύνες ὁμῶς οὐδὲ βῆμα ὀπισθοδρόμησαν. Ἀμα ἰδόντες τόσῳ πλησίον τοὺς λύκους, μανιώδεις ἐπέπεσον κατ' αὐτῶν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου συμπλοκῇ ζωηρὰ καὶ πεισματώδης συνεκροτήθη καθ' ὅλον τὸν περίβολον. Καὶ ὅτε μὲν ὠρυγμοὶ πόνου, ὅτε δὲ ὕλα καὶ ἐμαρτύρουν, ὅτι οἱ ὀδόντες ἀμφοτέρων τῶν μαχομένων δὲν ἡστυεύοντο, ἀλλ' ἐκρεοῦργουν. Ἀνὰ πᾶσαν δὲ ὕλακὴν ὁ παρ' ἐμοὶ κυνηγὸς ἐξέπεμπε καὶ ἐπιφώνημα οἴκτου διὰ τοὺς κύνας, καὶ τρομερὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Ἐκινεῖτο ἐντὸς τῆς ἀμάξης, μετεκινεῖτο, ἐφύσα, ἐχμύλωνε τὸ ὄικλον ἵνα πυροβολήτῃ καὶ τὸ ἀνήγειρο πάλιν, φοβούμενος μὴ ἐν τῷ σκότει προσβάλλῃ φίλον ἀντὶ ἐχθροῦ, ἐβλασφήμει, συνέσφιγγε τοὺς γρόνθους, καὶ τέλος ἀδυνατῶν νὰ κρατηθῇ περισσότερον, διέφυγε τὰς χειρὰς μας καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, διανέμων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὸ κοντάκιόν του γὰρ αἱ κτυπήματα. Περὶ τὴν αὐτὴν ὥρην αὐτοῦ γαὶ πολλὰ ἀντήχησαν κατὰ τὰς ἐπιπλῶν ἀμαξηλατῶν, καὶ εἰς τῶν ἵππων, καλπάζων καὶ χρεμετίζον ὑπὸ φόβου, ἐφάνη παρὰ τὰς σκηνάς. Ἀκούων τὴν ταραχὴν καὶ ὀφφρανθεὶς τοὺς λύκους εἶχε κρημνίσει διὰ λακτισμάτων τὸν φράκτον τοῦ

ἵπποστασίου, καὶ ἐπεδόθη εἰς φυγὴν. Εὐ-
ρεθεὶς ὁμοῦ μεταξὺ ἐκείνων, οὗς ἔφρευε,
καὶ φρίσσων, ὥρμητε πρὸς τὸν ἐκ γιγνός
τοῖχον, διέρρηξεν αὐτὸν διὰ τῆς προσβο-
λῆς καὶ ἔγεινεν ἄφαντος παρακολουθού-
μενος ὑπὸ τε τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν,
ἐνφ' κραυγαὶ καὶ ὠρυγαὶ καὶ ἐκπυρσο-
κροτήσεις ἀναμίξ παρίστανον ἄλλον ἄ-
δην τὸν τόπον τῆς φρικαλέας ἐκείνης
σκηνῆς.

— Δόξα νὰ ᾔχῃ τὸ Θεός, ἐφώνησεν ὁ
Μπράτσκος. Ἀπόψε ἔλεγα πῶς νὰ κοι-
μητῶ στὸ γκοιλιά ἀπὸ κἀνένα ἀπ' αὐτοὺς
τοὺς γκιαόλους. Ἔλα τῶρα, ἀφέντη, μὴ
νὰ φοβᾶσαι, κατέβα, ἐκεῖνοι δὲν νὰ ἔρ-
κεται πιά ἀπόψε.

Καὶ ὄντως οὐδεὶς τῶν λύκων ἐπανῆλ-
θε πλέον τὴν νύκτα ἐκείνην· τρεῖς δὲ
μετὰ ταῦτα ἡμέρας, ἐπαναστρέφοντες εἰς
τὴν πόλιν, ἀπῆντήσαμεν παρὰ τὴν ὁδὸν
ὅστ' αὖ ζφου καθημαγμένα, ἅτινα οἱ ἀμα-
ξηλάται ἀνεγνώρισαν ἐκ τινων παρακει-
μένων κρίκων ὑαλίνων περιδεραίων ὡς ἀ-
νήκοντα εἰς τὸν μακαρίτην ἵππον.

Ἐνταῦθα, φίλοι μου, τελευτᾷ τὸ πρῶ-
τον μέρος τῆς διηγήσεώς μου, καὶ ἐπειδὴ
πλησιάζει ἡ δεκάτη, μὴ λησμονῶμεν τὸ
τέϊον.

Καὶ ἀνάψαντες τὰ σιγάρα μας συνερ-
ρορήσαμεν τέϊον· ὁδηλὰ τὸ ποτὸν ἐκεῖνο,
τὸ ὁποῖον ἄλλοτε μὲν ἐχρησίμευεν ἀντὶ
ἱδρωτικοῦ, σήμερον δὲ πίνομεν, ἀκολου-
θοῦντες — σιγμὸν, ἀντὶ δροσιστικοῦ.

Μετὰ τὰς συγκινήσεις καὶ τοὺς κόπους
τῆς παραχώδους ἐκείνης νυκτός, ἐπανέλα-
βεν ὁ διηγούμενος, οὐδεὶς ἡσθάνετο διαθε-
σιν τὴν ἐπιοῦσαν νὰ ἐξέλθῃ εἰς θήραν,
τινὲς δὲ καὶ ἐπρότειναν νὰ ἐπιστρέψωμεν
εἰς τὴν πόλιν.

Ἔδαπανήσαμεν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς
ἡμέρας εἰς ἐπισκευὴν τοῦ διαρρηχθέντος
τείχους, εἰς καθαρισμόν τῶν ὀπλῶν καὶ εἰς
ξύλευσιν. Ἐνωρίς δὲ, μετὰ τὴν ὀγδόην
τῆς ἑσπέρας, ἀνεχωρήσαμεν εἰς τὰς σκη-
νάς μας, καὶ διήλθομεν ἅπασαν τὴν νύ-
κτα ἐν εἰρήνῃ καὶ ῥογχασμῷ. Τὴν πρω-
ΐαν, ἀναλαβόντες τὰς δυνάμεις μας, κα-
τέβημεν εἰς τὴν πεδιάδα· καὶ ἐκεῖ διαι-
ρεθέντες εἰς τρία ἀποσπάσματα μετέβη-
μεν εἰς κυνήγιον, ἀφ' οὗ πρῶτον προσδι-
ωρίσαμεν πότε καὶ ποῦ νὰ συμπαρευρε-
θῶμεν.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Σίμων, ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ
ἐγεμίσαμεν ὡς οὐδέποτε τὰς πήρας μας,
διευθύνθημεν πρὸς τὸ ὀρισθὲν μέρος· ἀλλὰ
δὲν εὑρομεν κἀνένα.

— Μήπως εἶνε ἐνωρίς; εἵπομεν.

— Πῶς ἐνωρίς; ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος·
εἶναι τρίτη ὥρα μετὰ μεσημβρίας. Δὲν
εἶναι ἐνωρίς φίλοι, εἶναι ἐξώρας μάλιστα
καὶ φοβοῦμαι μὴ ἡ ἀργοπορία προέρχεται
ἀπὸ ἀπαίσιον συνάντημα.

— Ὅποιον τάχα; τοὺς λύκους;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ... ἔχω κακὰς
προαισθήσεις. ἀπῆντησε μετὰ μικρὰν σι-
ωπὴν καὶ ῥίπτων ἐπὶ τῆς πεδιάδος βλέμ-
ματα ἀνήσυχτα. Παρατηρήσατε, ἐξηκολού-
θησε, τὴν πρωΐαν ταύτην τὸν εὐνοούμε-
νον σκύλον τοῦ Τάσου; καθ' ἣν ὥραν ἐ-
μέλλομεν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ περιβόλου,
ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ σκύλοι ἐδείκνυσον τσαού-
την χαρὰν, οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκη-
νὴν τοῦ κυρίου του, καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐ-
δένα τρόπον νὰ ἐξέλθῃ ἂν καὶ πολλάκις
προσκληθεῖς. Καὶ ὅτε ὁ Τάσος διευθύνθη
πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν σύρῃ ἔξω, οὗτος
ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς,
καὶ ἤρχισε νὰ κλαυθυμρίζει τοσοῦτον οἱ-

κτρῶς ὥστε οἱ συνάδελφοί του ἔτρεξαν πάντες πρὸς αὐτὸν γαυγίζοντες. Εἰσεύρετε, φίλοι, ὅτι δεισιδαίμων δὲν εἶμαι, ἀλλὰ τὸ κλαυθμύρισμα ἐκεῖνο δὲν μοι ἐφάνη καλὸς οἰωνός.

Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἰακώβου ἤθελον κινήσει τὸν γέλωτά μας, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὄχι μόνον δὲν ἐγελάσαμεν, ἀλλὰ καὶ ἠσθάνθημεν ἐσωτερικὴν τινα ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἤϋξανεν ἡ παρατεινομένη ἀπουσία τῶν φίλων μας. Ἐπειτα ὁ κυνηγὸς εἶναι φύσει δεισιδαίμων, καὶ ἐκ τῶν ἐλαχίστων συμβεβηκότων ζητεῖ πάντοτε νὰ ἐξαγάγῃ οἰωνισμούς.

Οὕτω λοιπὸν ἐμένομεν στηριγμένοι ἐπὶ τῶν ὀπλων μας ὅτε μὲν ἀνυψοῦντες τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ὀρίζοντα καὶ ζητοῦντες μὴ τις τῶν ἀπόντων φανῇ, ὅτε δὲ κύπτοντες τὴν κεφαλὴν καὶ σιωπηλῶς βυθιζόμενοι εἰς μυρίας σκέψεις καὶ εἰκασίας, ἀλλ' ἡ ὥρα προέβαιεν ἀκαταπαύστως, καὶ οὐδεὶς ἐφαίνετο. Τέλος ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν μας, καὶ ἂν δὲν εὐρίσκαμεν τοὺς ἀπόντας συνρόφους μας, νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἐπανηρχόμεθα λοιπὸν ἔχοντες ἐξ ἐνός μὲν τὴν εὐρείαν πεδιάδα, εἰς τὴν ἀπωτάτην τῆς ὁποίας ἄκραν ἔκειντο αἱ σκηναί μας, καὶ ἐξ ἄλλου ἀπότομον ὄρος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἐβαδίζομεν. Αἰφνης, κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὁρύμου, ὅτε δὲν ἀπείχομεν πλέον τῶν σκηνῶν εἰ μὴ μίαν περίπου ὥραν, ὁ Σίμων, ὅστις ἐπροπορεύετο περὶ τὰ τριάκοντα βήματα, ἀνέκραξεν ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ ἔχνη τῶν συνεταίρων μας. Καὶ τῷ ὄντι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο διεγράφοντο καθαρῶ-

τατα ἐπὶ τῆς χιόνος ἔχνη πολλὰ πεδίλων πρόσφκτα διευθυνόμενα πρὸς τὸ ὄρος.

— Μὴ χάνωμεν καιρὸν, εἶπεν ὁ Ἰακώβος· εἰς τὸ βουνόν· ἢ θὰ τοὺς εὕρωμεν ἐκεῖ ἢ τὰ ἔχνη των θὰ μᾶς ὁδηγήσουν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἐβαίνομεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἔχνη ἐφαίνοντο πάντοτε, τὰ παρηκολουθήσαμεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἀναβαίνοντες καὶ καταβαίνοντες τὰς ῥάχεις τῶν μικροτέρων κορυφῶν, καὶ μετὰ τινὰς ἐλιγμούς περὶ λοφίσκον εὐρέθημεν ἀπέναντι τῶν συντρόφων μας. Σιωπηλοὶ, ἀκίνητοι καὶ ὠχροί, μετὰ τοσαύτης εἶχον προσοχῆς προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τι σημεῖον, ὥστε οὔτε τὰ βήματα οὔτε τὰς φωνάς μας αὐτὰς ἐνόησαν. Τινὲς μόνον αὐτῶν ἠρκέστησαν νὰ μᾶς δεῖξωσι διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ἀνησυχίας, καὶ νὰ μᾶς προσκαλέσωσι νὰ γείνωμεν μέτοχοι αὐτῆς.

Ἡ κορυφὴ εἰς ἣν εὐρισκόμεθα ἐσχημάτιζε διὰ τῶν κυματώσεών της ἀνώμαλον κοιτίδα, ἥς ὁ μυχὸς διεσχίζετο ὑπὸ βαράθρου βαθυτάτου καὶ κρημνώδους, κατὰ δὲ τὰς πλευρὰς τοῦ βαράθρου ἐξεῖχον λίθοι μεγάλοι καὶ ὀξεῖς προξενοῦντες τρόμον εἰς τὸν βλέποντα. Πλησιάζαντες εἰς τὸ χεῖλος αὐτοῦ, ἔνθα ἴσταντο καὶ οἱ ἄλλοι, εἶδομον ἐκεῖθεν θέαμα ἀληθῶς φεβερὸν. Εἰς τὸ ἀντίπεραν χεῖλος ἐπὶ νεαρᾶς ὁρυδός, ὑψουμένης ἐπὶ βάθους 900 ἢ 1000 ποδῶν, ἐφαίνετο ὁ Τάσος μόλις κρατούμενος ἐκ τῶν ἀνωτάτων αὐτῆς κλάδων, καὶ κάτωθεν, μίαν σπιθαμὴν ὑπὸ τὴν πτέρναν τῶν ποδῶν του, εὐμεγέθους ἄρκτος στηριζομένη διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἐπὶ τοῦ στελέχους, τῷ ἐδείκνυε τοὺς ὀδόντας της. Ἐνίστε ἠκούοντο φων-

ναί τοῦ Τάσου, ἀλλ' ἡ ἡχώ τῶν κοιλωμάτων συνέχεε τοιοῦτον τὰς λέξεις του, ὥστε δὲν ἔφθαναν εἰς τὰς ἀκοάς μας, εἰ μὴ ἀσυνάρτητοι ἐπὶ τέλους ὁμῶς ἐνόησαμεν, ὅτι οἱ κλάδοι ἀφ' ὧν ἐκρέματο, ὑπεχώρουν εἰς τὸ βάρος τοῦ σώματός του, καὶ ὅτι ὑπὸ τοὺς πόδας του οὐδὲν ἄλλο καταφύγιον εἶχεν εἰ μὴ τὰς χαινούσας τῆς ἄρκτου σιαγόνας.

Ὁ Μπράτσκος ἐμαίνετο, ἀλλὰ τὸ βάραθρον, τὸ ἐπάρατον ἐκεῖνο βάραθρον ἔχαιναν εὐρὺ καὶ βαθὺ καὶ φοβερὸν ἐνώπιόν του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐρευνήσαμεν πάντες, μὴ προσιτόν τι μέρος τοῦ κρημνοῦ εὐρίσκετο διὰ νὰ ὑπάρχωμεν εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος· ἀλλ' αἱ ἐρευναι, καὶ τοὶ ἐνεργητικώταται, ἀπέθησαν μάταιαι. Ὁ κρημνὸς ἐξετείνεται πανταχόσε. Ἐπανήλθομεν λοιπὸν εἰς τὸ αὐτὸ, μὴ ἔχοντες πλέον εἰ μὴ ἓνα μόνον τρόπον πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχοῦς νέου, τὸν κινδυνωδέστερον καὶ τὸν τελευταῖον, νὰ πυροβολήσωμεν κατὰ τῆς ἄρκτου! Ἀλλὰ τίς ἐμελλε νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦτο; τίς ἦτο βέβαιος ὅτι εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ἡ σφαῖρά του δὲν ἤθελεν ὑψωθῇ γραμμὰς τινας ὑπὲρ τὸν σκοπὸν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου δὲν ἤθελε φονεύσει τὸν Τάσον;

Ἐμένομεν λοιπὸν ἀμηχανοῦντες, ἐνῶ αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολὺτιμοι, διότι ἤδη διεκρίνομεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι οἱ κλάδοι ὑπεχώρουν ὁλονέν, καὶ ὅτι ὁ νέος κυνηγὸς εἶχεν ἀνασύρει τοὺς πόδας διὰ νὰ μὴ ἐγγίσῃ τῇ ἄρκτῳ, ἀλλὰ τὴν θέσιν τῶν ποδῶν κατελάμβανον ἤδη τὰ γόνατα, καὶ ἡ ἄρκτος ἦτο πάντοτε ἐκεῖ χαινούσα καὶ ἀναμένουσα τὸ θῦμά της. Ὁ Τάσος δὲν ἐκραύγαζε πλέον, ἀλλ' ἠτένιζε ποτὲ

μὲν τὴν ἄρκτον, ποτὲ δὲ τὴν περ' αὐτὸν ἀνοιγομένην ἄβυσσον. Καὶ οἱ κλάδοι ἐξηκολούθουν λυγίζοντες βραδέως μὲν, ἀλλ' ὀριστικῶς.

— Πυροβολήσατε! πυροβολήσατε! ἀνεκράξαμεν πάλιν μιᾷ φωνῇ βλέποντες ὅτι οὐδὲν μέσον σωτηρίας ἔμενε πλέον· πλὴν καὶ πάλιν οὐδεὶς ἔσπευσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τούτην.

Τέλος κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην στιγμήν, ὅτε πᾶσα ἐλπίς ἐφαίνετο ἀπολεσθεῖσα, δάκρυ πικρὸν ἀνέβλυσεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Μπράτσκου καὶ ἔρρευσεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του. Εἶτα δὲ σπραγισθεὶς διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ ἐχαμήλωσε τὸ ὄπλον του, καὶ ὅτε κραυγὴ τοῦ Τάσου ἀνήγγειλεν ὅτι ἤγγισε τέλος τὴν ἄρκτον, ἠκούσθη ὁ κρότος τοῦ πυροβόλου μυριάκις ἐπαναληθθεὶς ἀπὸ τὴν ἡχώ τοῦ ὄρους. Ἀλλὰ συγχρόνως ἀντήχησέ γσερὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνεψιῦ του· εἶδε ὅτε ἡ σφαῖρα ἐμελλε νὰ κτυπήσῃ τὸν σκοπὸν, ὁ κλάδος, ἀφ' οὗ ὁ Τάσος ἐκρέματο, ἐθραύσθη, καὶ πίπτων ὁ δυστυχὴς νέος ἐδέχθη τὴν σφαῖραν εἰς τὰ στέρνα!

Τὸν εἶδαμεν, φεῦ! ἀγωνιῶντα, ἐναγκαλιζόμενον τὴν δάκνουσαν αὐτὸν ἄρκτον, καὶ ἀμφοτέρους κυλιομένους πρὸς τὸ χεῖλος τῆς τρομερᾶς ἀβύσσου! Φρίττω ἀκόμη ἀναμιμνησκόμενος τὴν σκηνὴν ἐκείνην! Τὰ δύο σώματα ἐφάνησαν ἀκίνητουντα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ βράθρου, καὶ εἶτα... βρῆως κατεκυλίσθησαν πρὸς τὸ βάθος, οἰκτρῶς κατασυντριβέντα.

Ἐζητήσαμεν καὶ αὐτὸς νὰ καταβῶμεν τὸν κρημνὸν, διὰ νὰ παραλάβωμεν τὸν νεκρὸν, ἀλλ' ἀδύνατον. Χίλιοι, ὡς εἶπον, τὸν δεσ μᾶς ἐχώριζον ἀπ' αὐτοῦ. αἱ γυναῖκες ἀνὰ πᾶν πρὸς αὐτὸν βῆμα

ζοντο θάνατοι, ὥστε ταχέως ἠναγκάσθη-
μεν νὰ παραιτηθῶμεν τοῦ σκοποῦ, καί
οὕτως ἀποτείναντες διάπυρον ὑπὲρ ἐκεί-
νου προσευχῇ, τὸν κατελίπομεν ἡρε-
μον εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ του τάφον.

Τὸ ἑσπέρας ἐπανελθόντες εἰς τὰς σκη-
νάς ἠρωτήσαμεν τὰ καθ' ἕκαστα τοῦ
πρώτου μέρους τοῦ ἀνωτέρω δράματος,
ἅτινα ἠγνοοῦμεν ἔτι. Ἐμάθομεν δὲ ὅτι τὸ
μετὰ τοῦ Τάσου ἀπόσπασμα εἶχε διευ-
θυνθῇ θηρεῖον πρὸς τὸ ὄρος, καὶ ὅτι πε-
ρὶ τὴν μεσημβρίαν ἀποχωρισθεὶς τῶν
λοιπῶν ἔγεινεν ἄφρατος· ὅτι κατ' ἀρ-
χὰς οὐδὲ κἂν ὑπωπτεύθησάν τι, ὅτε ὁμως
πλησιαζούσης τῆς ὥρας τῆς ἐπανόδου, εἶ-
δον ὅτι ἡ ἀπουσία του παρετείνετο, ἀνέ-
βησαν τὸ ὄρος καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνεκά-
λυψαν τὴν θέσιν του χωρὶς νὰ δυνηθῶσι
νὰ φέρωσι πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν βοήθειαν.
Ἦγνοεῖτο ὁμως πῶς εὐρέθη πέραν τοῦ
βαράθρου, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ μέρους ἀφ' οὗ εἶ-
χεν ἀναχωρήσει οὐδεμία ὑπῆρχε διάβα-
σις, καὶ πῶς συνηντήθη μετὰ τοῦ θηρίου
ἐκείνου, τοῦ προξενήσαντος τὸ τραγικὸν
αὐτοῦ τέλος.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἀπεστρατοπε-
δεύσαμεν, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας περὶ λύ-
χων ἀφὰς εἰσηρχόμεθα εἰς τὴν πόλιν.

— Καὶ ὁ Μπράτσκος;

— Ὁ Μπράτσκος, κατὰ τὴν πρώτην
προσβολὴν τῆς θλίψεώς του, ὥρμητεν ἀ-
πονενομένος διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐν-
έριον πορείαν τοῦ δυστυχοῦς ἀνεψιοῦ του
καὶ ἂν δὲν ἐπροφθάνομεν νὰ τὸν ἐμποδί-
σωμεν, ἀντὶ ἐνὸς δύο νεκροῦς θὰ ἐκλαί-
ομεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Τὸν ἐπανεφέ-
ραμεν εἰς τὴν πόλιν, προσπαθοῦντες κα-
λὸν νὰ τὸν παρηγορήσωμεν, ἀλλ' ἦτο
χρηρὴς ἡ σιδηρὰ ἐκείνη φύσις
εἰς τὸ μ...

κατεβάλλετο ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἦτο καὶ
αὐτὸς αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἀνεψιοῦ
του, καὶ οὐχὶ πολὺ μετὰ ταῦτα ἤκουσα
ὅτι παρήτησε τὴν τέχνην του καὶ ἐπα-
νῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του ὀρκισθεὶς νὰ
μὴ ἐγγίσῃ πλέον πυροβόλον.

(Πανδώρα)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ συνε-
δρίασαν τὸ Συμβούλιον τῶν Σχολείων
ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Π. τοῦ
Μητροπολίτου ἡμῶν ἐξέλεξεν Ἐξετα-
στικὴν Ἐπιτροπὴν πενταμελῆ, τοὺς
κ. κ. Κ. Α. Θεοφύλακτον, Σ. Χ. Κού-
σην, Ι. Γιαννηκαπάνην, Ι. Σειρηνά-
πουλον καὶ Ἑλ. Δομνηνόν.

— Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι, ὑπὸ
τὴν προεδρείαν τῆς Α. Π. τοῦ Μητρο-
πολίτου ἡμῶν γενομένης συνελεύσε-
ως τῶν ἐνοριτῶν τοῦ ἁγίου Γρηγορί-
ου, ἐξελέγησαν ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ
τῆς ἐνορίας ταύτης οἱ κ. κ. Θεόδ. Α.
Θεοφύλακτος καὶ Σάββας Χ. Κούσης.

— Τὸν ἐν ταῖς δημοσίαις ἐξετάσε-
σι τοῦ Ῥουστίε ἐκφωνηθέντα γαλλι-
στὶ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ χαφῆς Ἰσμαήλ
ἐφέντη ζαδὲ χαφῆς Μουσταφᾶ λόγον,
μεταφρασθέντα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ σχο-
λείῳ τούτῳ διδασκάλου τῆς Γαλλι-
κῆς γλώσσης κ. Π. Μικρομύρου, κα-
ταχωρίζομεν ἐνταῦθα.

Κύριοι,

Ἀνυπομόνως περιεμένομεν τὴν ἐπίση-
μον ταύτην ἐορτὴν τοῦ ἡμετέρου σχολείου

ὅπως καὶ αὐθις ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην, τῆς ὁποίας εἶνε πλήρης ἡ καρδία ἡμῶν.

Μετὰ παλλούσης λοιπὸν καρδίας παρουσιάζομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνώπιον τῶν Α. Α. Ἐξ. Ἀξιζ. Πασᾶ, Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Νομαρχίας ἡμῶν. τοῦ προεδρεύοντος ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ τιμητῇ ἐορτῇ τῆς παιδείας, τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Ἐνῆς Βέη. τοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Χασᾶν Πασᾶ, καὶ ἐνώπιον συμπάσης τῆς τιμώσης τὴν ἐορτὴν ταύτην σεβαστῆς ὁμηγύρεως, ὅπως ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἀγαπητῶν συμμαθητῶν μου, ἅπερ ἐνέπνευσεν ἡμῖν ὁ Σεβαστὸς καὶ κραταίως ἡμῶν Ἀναξ, ὁ ἰδρυτὴς καὶ μέγας εὐεργέτης τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ μέριμνα τῆς Α. Μ. εἶνε μεγαλειτέρα τῆς τοῦ πατρὸς πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Διὸ καὶ θέλομεν προσπαθῆσαι ἵνα φανῶμεν πιστοὶ ὑπήκοοι εἰς τὸ Κράτος καὶ ἀνταποκριθῶμεν οὕτως εἰς τὸν φιλόανθρωπον σκοπὸν τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Αὐθέντου.

Ἐκφράζομεν τὴν ζωηρὰν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ πρὸς τὴν Α. Εξ. τὸν Γενικὸν Διοικητὴν ἡμῶν Ἀξιζ. Πασᾶν ἐποπιτεύοντα τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο καὶ ὅλως ἀφοσιούμενον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν τοῦ φιλομούσου ἡμῶν Ἀνακτος.

Οὐχ ἥττον δ' εὐγνώμονές ἐσμεν καὶ πρὸς τοὺς σεβαστοὺς ἡμῶν καθηγητάς, οἵτινες ἀφωσιώθησαν τῷ ὄντι εἰς τὸ νὰ μορφώωσι τὴν ψυχὴν μας, νὰ φωτίζωσι τὸ πνεῦμά μας καὶ νὰ διευθύνωσι τὰ βήματα ἡμῶν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, τῆς χρηστοτηθείας καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τοὺς πρὸς ἅπασαν τὴν σεβαστὴν ὁμήγηρην, ἥτις εὐηρεστήθη νὰ τιμήσῃ τὴν ἐορτὴν ταύτην διὰ τῆς παρουσίας της καὶ νὰ μῆς ἐνθαρρύνῃ.

Εἴθε ὁ Παντοδύναμος νὰ διατηρῇ εὐτυχὴ πάντοτε τὸν εὐχλεέστατον Ἀνακτα ἡμῶν Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμὶδ Χ' ἀν δεύτερον ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ θρόνου, διαφυλάττη δὲ

ἐν πλήρει εὐημερίᾳ ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορικὴν αὐτοῦ αἰγίδα καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς ὑπηκόους τοῦ Κράτους του!

— Μανθάνομεν μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Παρτίου, χωρίου παρὰ τὴν Κρώμνην, χάριν διευκολύνσεως τῆς συγκοινωνίας τοῦ χωρίου αὐτῶν μετὰ τῶν ἄλλων μερῶν ἤρχισαν νὰ διορθώνωσι καὶ πλατύνωσι τὴν ἀπὸ τοῦ χωρίου αὐτῶν μέχρι τοῦ Κουλάτ ἢ Σταυρὶ πογάζ ὁδόν, ἔχουσιν ἑκτασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος συνήχθησαν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα κατοίκων τοῦ χωρίου περὶ τὰς 15 λίρας. Ἐπαινοῦντες τὸ φιλόπατρι ἔργον τῶν κατοίκων τοῦ Παρτίου, συνιστῶμεν αὐτὸ συγχρόνως ὡς παράδειγμα ἄξιον μιμήσεως καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ἄλλων χωρίων τῆς Κρώμνης, τῶν ὁποίων ἡ συγκοινωνία πρὸς τὴν Τραπεζοῦντα καὶ πρὸς ἄλληλα εἶναι λίαν δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος ἕνεκα τῶν κακῶν καὶ ἀδιορθώτων δρόμων.

— Παραιτηθέντος τοῦ κ. Γ. Γιαννηκαπάνη ἕνεκα ἰδιωτικῶν λόγων ἀπὸ τε τῆς Δημγοερωντίας καὶ τῆς κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος Ἐφορείας τῶν σχολείων, Ἐφορος Ἐπιτηρητῆς τῶν Σχολείων ἔσται ὁ ἐπιλαχὼν ὡς τοιοῦτος κ. Π. Κακουλίδης.

— Σήμερον διὰ τοῦ Αὐστριακοῦ ἀναχωρεῖ μεταβαίνων εἰς τὴν νέαν θέσιν αὐτοῦ ὁ τέως ἐνταῦθα πρόξενος τῆς Ἀγγλίας κ. Ἀλφρέδος Πηλιώτης.